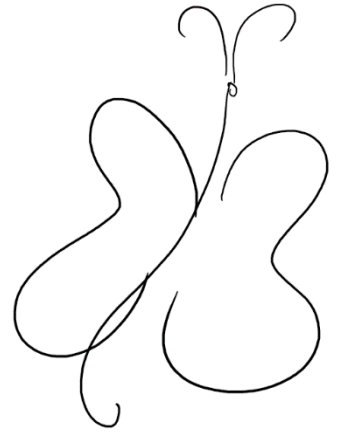
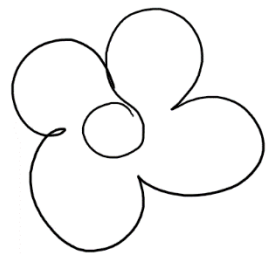

Povestiri
Transparente

Povestiri
Transparente

Povestiri
Transparente

Povestiri Transparente

Revistă de creație literară a copiilor
(cu apariție bianuală, în format electronic)

ISSN 2734 - 7745

ISSN-L 2734 – 7745

Redactor: Cătălina

Ilustrator: Teodora

Date de contact: povestiritransparente@gmail.com

Nr. 8 – aprilie 2024

Colectivul redacțional (în ordinea alfabetică a prenumelor):

Alex	Sara
Amedeo	Sara
Andrei	Sonia
Andrei	Ștefan
Antonie	Raul
Aryana	Tudor
Carina	
David	
Mara	
Mara	
Mara	
Maria	
Mihai	
Paul	
Paula	
Ruben	

Cuvânt înainte

Drag cititor,

Am ajuns la numărul opt al Povestirilor.

Este un număr cuminte, însă și feroce, puternic dincolo de așteptări.

Întors, opt este infinitul poveștilor care nu se termină, trăind, dinspre povestitor, către cei cărora li se povestește. Cei care vor lua povestea și o vor crește în ei, lăsând-o să trăiască, să se schimbe...astfel încât, crescută din cuvântul înmugurit, care dă viață nouă poveștilor vechi, să meargă mai departe.

Să trăiască un fel de nemurire blândă, cea a neuitării, așa cum povestea domoală a unui bunic-poveste face ca el să nu poată muri vreodată.

Oamenii purtători de povești sunt porțițe de lumină.

Te rugăm să aduci lumină în jurul tău, să găsești pe cineva care are nevoie de un zâmbet, o vorbă liniștită sau un bănuț.

Scrie-ne povestea darului tău la povestiritransparente@gmail.com

O poveste muzicală

Copiii din clasa a patra, cunoscuți publicului larg drept autori ai numărului anterior al Povestirilor Transparente, au dorit să mai scrie puțin. I-am lăsat, ce să le fac? Dacă mi-s dragi...

De data aceasta, au scris poveștile sunetelor.

Sunetul care călătorește din muzicuță până în urechea unui urechiat. Adică a unui iepuraș cu codiță moale care aude tot în jurul lui, se sperie și fuge. Dar, cu toate acestea, duce sunetul în urechiușe.

Povestea unei chitare care nu înțelege de ce e înconjurată doar de viori. Până să ajungă să cânte și să audă cât de mare era golul pe care sunetele sale îl umplu acum, grațios...

Povestea unui frățior, trist că fratele mai mare, Re Major, a plecat în tabără de creație (iar pe el, fratele mai mic, l-a lasat acasă...) Au plecat și vecinii, Sol Major și La Major... Ce bine ar fi fost să-l ia și pe el, pe Si minor! Cum n-ar fi adus și el un picur de melancolie și de viață în piesele lor?

Citind poveștile sunetelor, ne apropiem, cu toții, de zona de liniște nuanțată pe care muzica o aduce în noi. Ilustrațiile sunt ale Teodorei, copil frumos pentru care degetele sunt aducătoare nu doar de culoare, ci și de sunet blând, prin clapele pianului său.

Cătălina

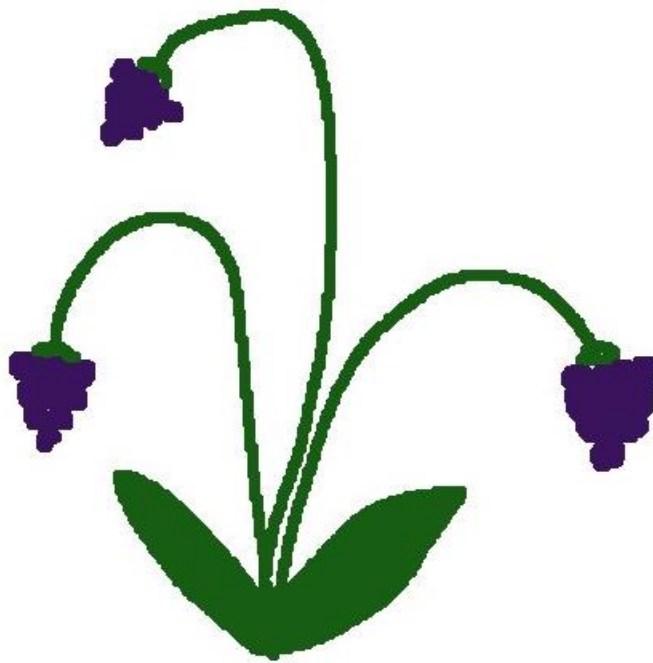

Povestea lui Alex

A fost odată un iepure cu urechi cât Turnul Eiffel.

Visul lui era să ajungă la Statuia Libertății sau în Las Vegas.

Pentru că prin pădure sunt doar urși, iepuri, fructe, flori,

castraveți și mai mulți urși, de-asta voia el să plece de acolo.

A ajuns și la Paris unde era liniște...până când a venit un val de sunete care erau așa: sol, fa, sol, la, sol, fa, do...și nu se opreau. La un moment dat, nota do i-a intrat în ureche și s-a auzit ca bormașina vecinului.

În ureche a bubuit sunetul de la gândul iepurelui (“Un morcov, vă rog!”)

Povestea lui Amedeo

Într-o zi de iarnă, doi copii văd un câine abandonat. El este acolo de două zile...Tremura în continuare, însă nimeni nu îl băga în seamă. Andrei și Tudor l-au luat în brațe și l-au dus la magazin, de unde i-au cumpărat mâncare. Andrei se gândea să-l ducă acasă, dar îi era frică...credea că mama lui nu îl va accepta.

Ajungând acasă și intrând pe ușă, Andrei a văzut că mama lui asculta muzică. Ce bine!

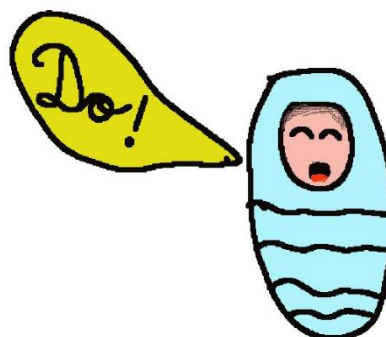

Cățelușul a început să latre pe ritm și mama a fost încântată de așa un animăluț de companie.

Așa, ei au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Povestea lui Andrei

Pe vremuri, în Ținutul Muzicii, trăiau note muzicale (de la bebelușii Do cel mic până la bătrânii Do mari).

Tot acolo, locuiau și instrumente muzicale, precum flautele cele calme sau înfricoșătoarele chitare electrice.

Într-un sătuc de naiuri a mers o tamburină. A trezit din somn toate naiurile, dar bieteles nu puteau face nimic, pentru că tamburina era de trei ori cât un nai. În următoarea zi, enervantul instrument și-a chemat prietenele...acestea le-au gonit pe naiuri și au pus stăpânire pe sat. Naiurile au fost nevoite să locuiască în peșteri și să mănânce ierburi și rădăcini pentru a supraviețui.

După ce au trecut mai mulți ani, în satul naiurilor au năvălit, în toiul nopții, chitarele electrice care le-au gonit, la rândul lor, pe tamburine. Zornăitoarele instrumente s-au refugiat într-o peșteră unde (să vezi și să nu crezi!), au dat de naiuri (de data aceasta, înarmate până-n dinți!).

Tamburinele au oftat:

-O, naiurilor... Rău ne pare că v-am gonit din sat, căci peste noi au năvălit chitarele electrice!

-Așa, deci! a zis un soldat cu o pană pe coif. Acum ați venit să ne cereți ajutorul, nu?

-Da...

-Bine. O să vă ajutăm doar dacă, după ce noi eliberăm satul, voi o să ne construiți nouă altul (mai frumos, mai maiestuos decât cel vechi, numai din pietre și metale prețioase, ori marmură și fildeș).

Tamburinele s-au sfătuit, iar, în final, au fost de acord.

În ziua de 3 mai 6329, naiurile au pornit spre sătuc. Acestea erau în număr de douăzecișicincidemii (sau 25 000, cum vă place mai mult) – un număr...urias! Naiurile au cucerit în câteva ore satul, iar ca acele chitare electrice să se învețe minte, au cucerit orașul din care veneau chitarele, precum și restul satelor din Ținutul Metal Rock-ului. Aceste victorii, în schimb, au venit la pachet cu multe daune aduse armatei și în jur de șase mii de instrumente avariate.

Tamburinele au început construcția orașului de vis...

Nouăzecișinouă (sau 99) de generații mai târziu, orașul a fost terminat, iar naiurile s-au mutat în el. Orașul avea ieșire la mare, era plin de palmieri și era făcut doar din pietre și metale prețioase, marmură neagră ori fildeș.

Povestea lui Andrei

Într-o zi de iarnă, un băiețel de opt ani stătea și cânta la o muzicuță, pe marginea lacului. Îi era foarte dor de fratele lui care îl lăsase acolo. Așadar, într-o bună zi, băiatul a început să cânte un cântec frumos, uimitor, despre fratele lui mult iubit, de care îi era tare dor...

Dintr-o dată, cum mergea pe drum, dădu peste un bec. Se speria foarte tare și vru să o rupă la fugă, dar becul i-a spus:

-Hei, nu fugi! Am venit să te duc la fratele tău, care se află în celălalt capăt al lumii.

-Da! Voi veni, pentru că vreau mult să îmi revăd fratele mult iubit, pe care îl visez în fiecare noapte.

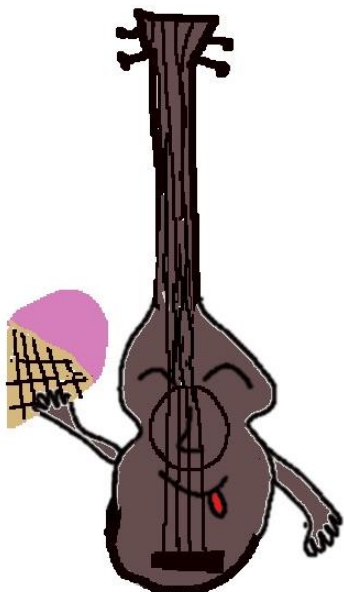
-Doar că, pentru asta, trebuie să mă urmezi, ai înțeles?

-Da, desigur, voi veni după tine, după lumina ta, pentru a-mi găsi fratele.

Merse, merse ce merse, până când dădu de un băiat care stătea și scria ceva pe o piatră. Acel băiat era chiar fratele lui pe care l-a strâns în brațe. Apoi, au plecat amândoi spre casa lor, unde fuseseră fericiți înainte de a se despărți. Au luat, desigur, și becul, să le lumineze calea și căsuța.

Povestea lui Antonie

Într-o zi de vară, bunica mi-a spus o poveste foarte interesantă. Aceasta se numea „Chitara pierdută printre viori”. În acest basm se întâmplă lucruri interesante și ciudate.

Cele ciudate apar atunci când chitara începe să se lupte cu viorile al căror sunet parcă sună mai frumos. Cele interesante sunt despre cum a ajuns chitara în acea încăpere (vedeți voi, în acea zi de vară călduroasă, în lumea instrumentelor, o chitară a intrat într-o încăpere mare unde era răcoare).

Chitara a aprins lumina și, ce văzu? Trei viori care făceau yoga. Chitarei nu i-a convenit să vadă cele trei viori, așa că au început să se lupte. Se rupeau corzile de tare ce se luptau și să știți că lupta a avut și un câștigător. Vă veți da seama singuri despre cine vorbesc dacă citiți mai jos.

După luptă, chitara a rămas singură în sală, la răcoare, mâncând înghețată.

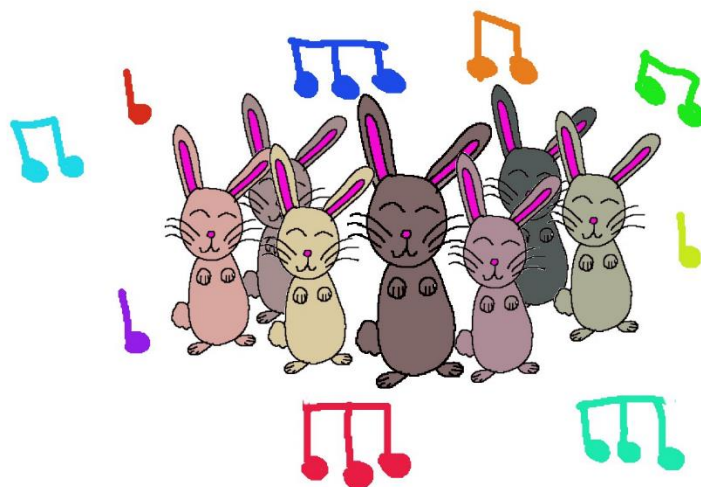
Povestea Aryanei

Într-o dimineață, Andreea și Alina au mers la școală. Ele au început ora de română și au stat în bănci, cu cărțile ordonate.

Andreea se duse la baie, să se uite în oglindă. Se întoarse în clasă și văzu că nimeni nu mai era în clasă. Crezu că o păcălește toată lumea, chiar și doamna învățătoare. Dintr-o data, Andreea auzi un sunet care părea că e muzică de la ora de engleză, așa că se duse către sunet.

Andreea își văzu colegii și pe doamna învățătoare transformați în iepuri. Se sperie, desigur, și îi întrebă:

-De ce sunteți iepuri și de ce cântați non-stop?

-A venit o fată din clasa a șaptea și a testat pe noi pistolul ei special care transformă orice și pe oricine în iepuri.

După aceea, ne-a dat cu ceva loțiune care a zis ea că ne va face oameni, înapoi, dar, de fapt, ne-a făcut să cântăm. Non-stop.

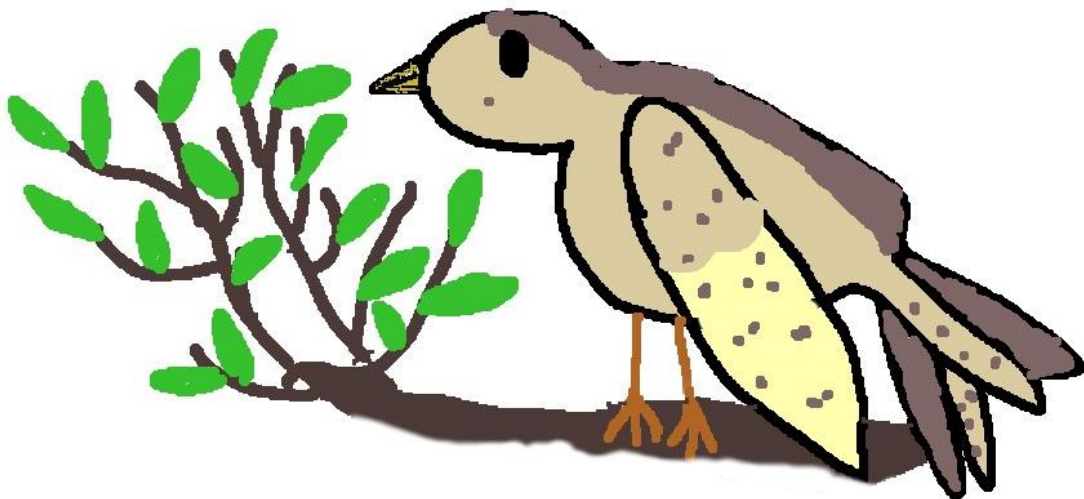
Și de atunci, toți colegii Andreei și doamna învățătoare au rămas iepuri cântăreți.

Povestea Carinei

Într-o zi de primăvară, un iepuraș alb, frumos, pe care îl chema chiar așa, iepurașul Alb, se plimba prin parc.

Era trist mai tot timpul, deoarece nu știa să zică notele muzicale. Tare mult își dorea să cânte ca privighetoarea...Mereu zicea „so-so-so-so”, că nu putea să zică „sol”, deoarece nu a știut niciodată.

Atunci s-a săturat să nu poată zice și s-a dus la privighetoare (care era solistă și cânta foarte frumos).

A intrat în vorbă cu ea cam așa:

-Bună ziua, măi, privighetoareo!

-Bună ziua, măi, iepurașule alb! Ce te aduce pe la mine?

-Vreau să mă înveți să-să-să-să cânt... răspunse el.

-Bine. Haide!

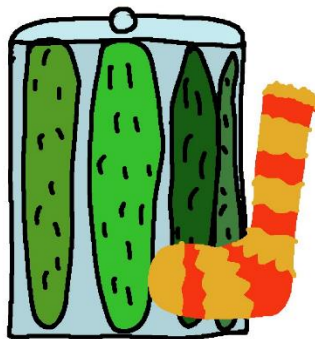
Iepurașului îi plăcea să învețe să cânte. După ce l-a învățat să cânte, privighetoarea îi făcu o surpriză: l-a invitat să cânte alături de ea, să devină solist și el.

Iepurașului i-a plăcut așa de mult ideea încât s-a transformat, din Iepurașul Alb, în Cântărețul Alb.

Povestea lui David

Într-o noapte ca toate diminețile, o boabă de cucuruz (adică de porumb) s-a copt prea tare și s-a transformat în nota Sol. Deoarece era Sol, toate notele muzicale o excludeau...

Într-o șosetă, era un borcan cu castraveți murați.

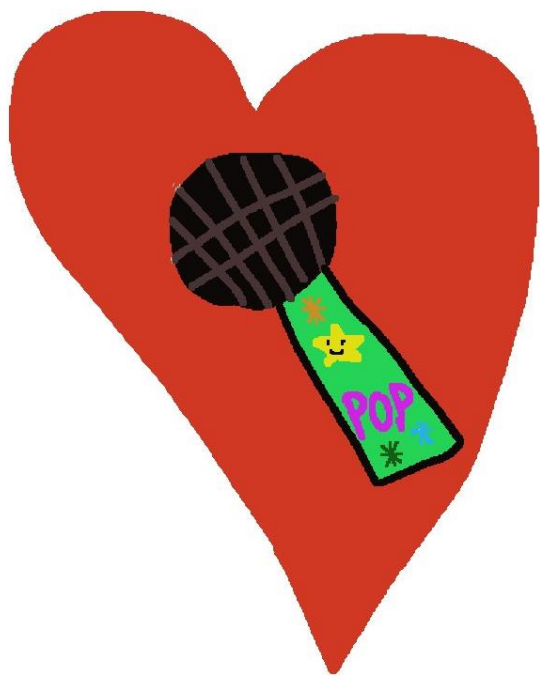
Nicio notă muzicală n-avea curaj să intre, dar Sol a intrat. Celelalte note muzicale au fost surprinse și voiau să stea cu el, chiar dacă mirosea a castraveți murați.

De atunci, Sol a devenit cea mai cunoscută și cea mai frumoasă notă (părerea mea).

Povestea Marei

A fost odată ca niciodată o notă, pe nume Sol Micuța Cleopatra, care era în scaun cu roțile...

Aceasta dorea să devină cântăreață pop la chitară, dar părinții ei nu aveau destui bani.

Când a venit o ofertă de lecții gratuite de chitară, Sol Micuța Cleopatra a fost foarte fericită. Dar era o singură problemă: lecțiile de chitară erau în Statele Unite ale Americii...

Sol era o fetiță foarte descurcăreață și isteată, așa că părinții au lăsat-o să meargă așa departe, pentru lecțiile gratuite de chitară.

După trei ani, Sol a venit înapoi. Devenise vedetă și mergea pe scenă în scaun cu roțile. De atunci, Sol a avut câte treizeci și nouă de concerte pe an. A devenit miliardară și banii pe care îi câștiga îi dădea caselor de copii.

Iar nota Sol este acum o notă muzicală.

Povestea Marei

A fost odată ca niciodată o chitară veche. Ea stătea în pod și zilnic cânta cele mai frumoase melodii, alături de o vioară și un pian.

Într-o zi, cățelușul familiei, Barșonica, a dat năvală în pod. Auzise melodiile minunate și, printr-o magie, a intrat în chitară.

-Unde sunt? se întrebă ea.

-Bine ai venit! În sfârșit, avem un vizitator! o întâmpină, vesel, nota Do. Haide după mine, să te plimbi și prin vioară și prin pian!

-Nu pot să cred! a spus vioara. În sfârșit! Nu am mai fost vizitată de cățeluși de 174 de ani...

-Ce interesant e aici! spuse, curioasă, Barșonica.

-O....stai să vezi cum e în pian!

Așadar, au pornit spre pian. Pianul, într-adevăr, era minunat! Bineînțeles că și pianul, cu clapele lui strălucitoare, se bucura de vizita făcută de cățeluși, iar, ca răsplată, a cântat un cântec cam așa:

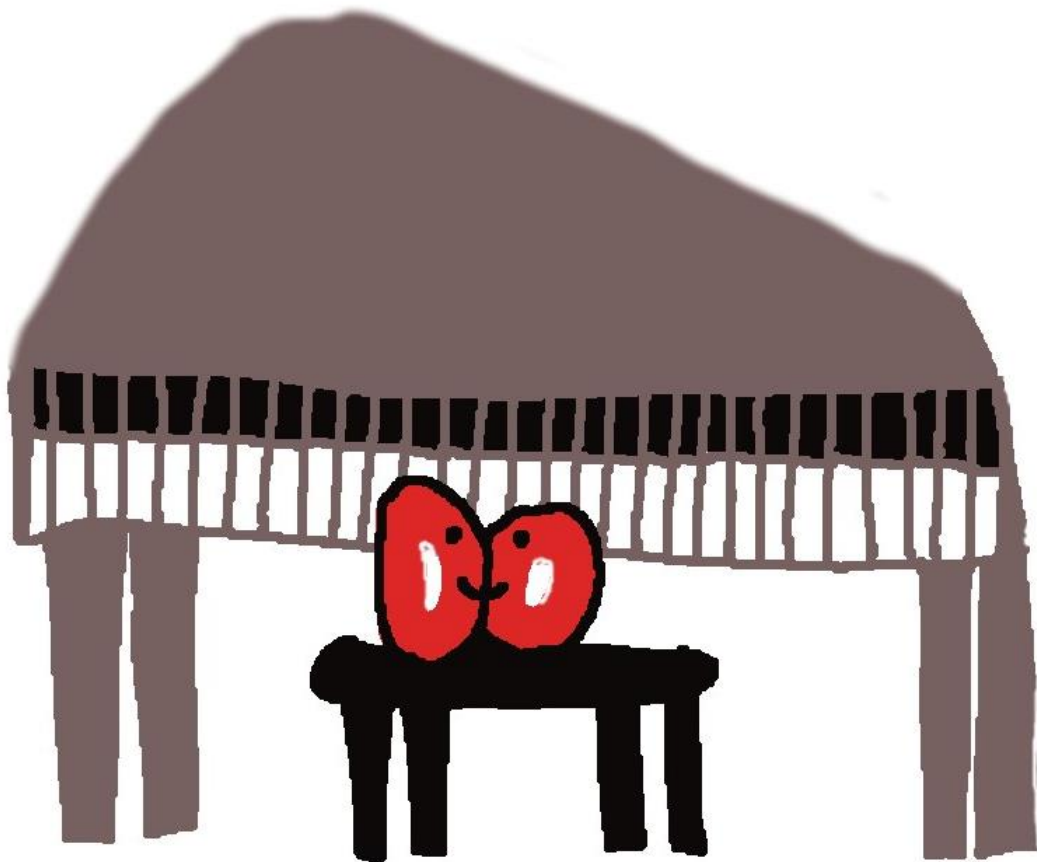
Pianul și vioara

Împreună cu chitara

Știu să cânte minunat,

Vă vor surprinde imediat!

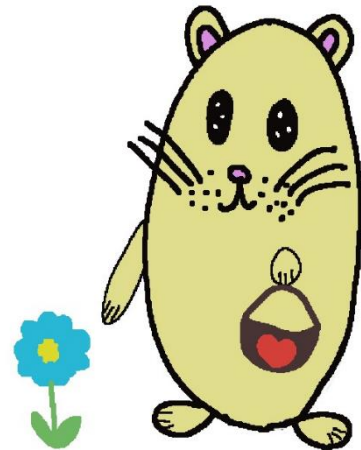
La final, cățelușul s-a dat de-a dura pe griful chitarei, a sărit pe corzile vioarei, a alunecat pe clapele pianului, apoi s-a întors la viața reală. Și-a luat rămas-bun de la note și a fost fericit pentru că luase parte la o aventură, apoi s-a întors la familia sa. Acesta este cel mai important lucru: familia!

Povestea Marei

A fost odată un porc de guinea pe nume Grigore.

Grigore asculta muzică în fiecare zi și nu se sătura niciodată de sunete. Într-o zi de vară, Grigore culegea flori și a auzit pe cineva care cânta. S-a uitat împrejur și a observat că, tocmai din urechea lui, ieșeau notele muzicale Do-Re-Mi-Fa-Sol-La-Si-Do.

-Salut, Grigore! Noi suntem notele muzicale!
spuse nota Sol.

-Salut! Ce faceți aici?

-Am ieșit din urechea ta și acum nu mai poți asculta muzica, ha, ha, ha!

Grigore a prins notele muzicale și le-a băgat înapoi în ureche și le dădea de mâncare în fiecare zi, să nu mai iasă.

Povestea Mariei

A fost odată ca niciodată, la Paris, o clădire mare de operă și muzică. În acea clădire locuia Prințesa Maria cu părinții și sora ei, Mara. Prințesele erau cele mai bune cântărețe de operă din lume și aveau doar zece ani!

Într-o zi, Mara a băut energizant, crezând că e suc de portocale.

Apoi, luă o chitară, pe nume Chităriță, și începu să o trântească de pământ, zicând:

-Ce faci, Chităriță? Vrei să te dau un pic de pământ?

-Nu vreau! zise Chităriță.

Dar...prea târziu. JBANG-POC-TROSC, vai de capul chitarei!

Maria, auzind cum plânge Chităriță, se repezi cu o mătură pe Mara. Atunci, ea o luă la goană.

Maria luă chitara aproape zdrobită și fugi în camera ei. Atunci îi veni o idee:

-Am să repar chitara!

O repară și, când avu următorul concert, luă chitara cu ea. Dar când începu să cânte, își dădu seama că nu cânta ca odinioară, ci mai frumos decât orice instrument. Atunci, oamenii din sală amuțiră de frumusețea cântecului.

Mara își dădu seama ce făcuse și își ceru scuze de la Maria și de la chitară.

-Îmi pare rău, Chităriță! Am băut, din greșeală, energizant. Cum mă poți ierta?

-Dacă mă vei lua cu tine la următoarele concerte, e okay.

-Superb! zise Mara.

De atunci, Chităriță ajunse faimoasă și iubită.

Tot ce și-ar dori o chitară, nu-i așa?

Povestea lui Mihai

Era odată un sunet care ieșea din trâncănitul unor capace de oală. Ele răsunau în toată țara, mai ales dimineața, la prima oră. Însă nimeni nu știa de unde se aude sunetul și cine îl face.

Într-o zi, o bătrânică merse să își arunce gunoiul și, dintr-o dată, văzu în colțul străzii un cangur care bătea una de alta două capace în timp ce sărea într-un picior. Atunci, bătrâna se sperie și fugi acasă, dar, din neatenție, a căzut într-un canal descoperit. Cangurul care bătea capacele o luă pe bătrână din canal și a început să bată din capace chiar lângă ea, să o necăjească și mai tare. Atunci bătrânică a sunat la poliție și a venit mașina poliției și a luat cangurul.

Cangurul s-a trezit într-o celulă de închisoare și a tot cerut voie polițiștilor să-l lase să iasă, dar nu l-au lăsat.

Prin magie, i-au apărut în mâini două capace de oală și a început să cânte cu ele (sau să facă gălăgie cu ele). Polițiștii au fugit, din cauza zgomotului și de atunci cangurul tot cântă la capace.

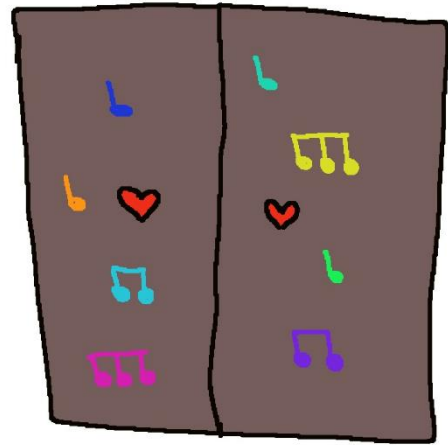
Povestea Paulei

A fost mai demult o chitară pe nume Campioana.

Ea putea vorbi și stătea într-un dulap cu multe alte viori.

Într-o zi, un străin a deschis dulapul și a spus:

-Wow! Ce multe viori și doar o singură chitară...

A vrut să o ia, dar chitara a spus:

-Lasă-mă, nu mă lua pe mine, îmi place aici!

Dialogul a continuat cam așa:

-Cine a vorbit? a întrebat străinul.

-Eu, chitara pe care o ții în mână. Ce dorești?

-Vreau să cânt la tine!

De atunci, toți oamenii cântă la acea chitară, nu la alta!

Doar că nu știu acest lucru...

Povestea lui Paul

Era odată o vioară tristă... Era tristă deoarece stăpânul ei nu o folosea.

Într-o zi, își spuse că era destul și se hotărî să evadeze împreună cu prietenii săi: trompeta, chitara, orga, tobele și pianul.

După ce evadară, se întâlniră cu un câine. Câinele, însă, nu era prietenos! Când el a vrut să mănânce instrumentele muzicale, chitara l-a pocnit în cap, iar câinele a luat-o la goană.

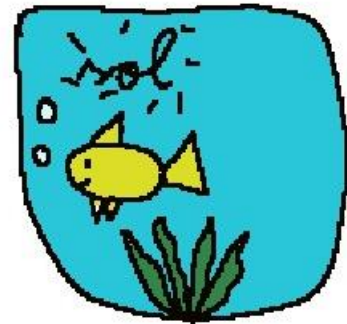
În final, au format o trupă, Instrumentele cântărețe. Ele au ajuns vedete, călătorind în toată lumea și lansând primul lor album, numit Singin' Fire.

În album, apăru muzică de toate felurile (Do-Re-Mi-Fa-Sol-La-Si-Do!)

Povestea lui Ruben

Într-o zi senină de primăvară, un băiat s-a hotărât să cânte la chitară. Cum tot cânta, mama l-a chemat la masă, iar băiatul a pus chitara în husă, împreună cu partiturile. Chitara era, deci, supărată, că nu cânta nimeni la ea...

Printr-o magie, partiturile au prins viață. Ele au început să cânte la chitară și cântecul lor a ajuns până la iepurașul Do. Dar, până să ajungă la el, au trecut prin urechile cățelului Re, țestoasei Mi, pisicii Fa, peștișorului Sol, porcelușului de guinea La și cocoșului Si.

Tuturor animăluțelor le plăcea muzica și s-au apucat să danseze, însă, atunci când băiatul reveni, ele au crezut că distracția lor era pe final.

Dar băiatul le-a lăsat să danseze și chiar le-a învățat pe animăluțe să cânte.

Și a fost o veselie mare pe acolo.

Povestea Sarei

Într-o zi, în sala festivă, erau două chitare (una roz și una neagră), iar doamna profesoară de chitară a adus încă zece chitare.

Era timpul pentru serbare. Toți copiii au ales dintre chitarele negre și niciunul nu a ales-o pe cea roz...

Tot așa s-a întâmplat timp de zece zile, chitara roz rămânând, mereu, nealeasă...

Totul până într-o zi când a venit o fetiță careia nu îi plăcea culoarea negru, doar roz. Așa, fetița a întrebat-o pe doamna profesoară de chitară dacă are o chitară roz și a aflat că este una specială, pentru ea.

Fetița a fost foarte bucuroasă!

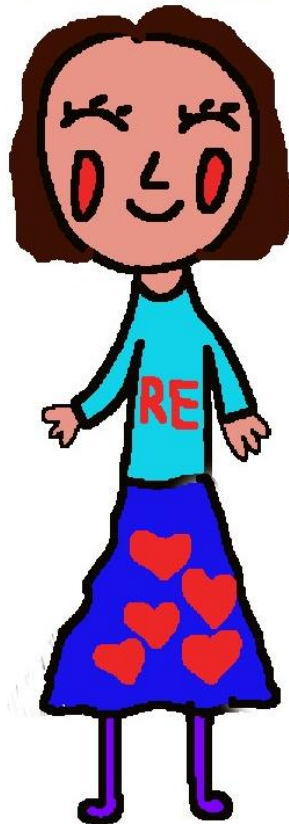
De atunci, ea a cântat la chitara roz în fiecare zi. Chiar în această dimineață a cântat două cântece.

Povestea Sarei

Era, odată, o notă muzicală pe nume Re. Era atât de drăguț și nu te plictiseai niciodată cu el.

Problema era că Ana nu putea să-l cânte la vioară prea bine... A avea mâine concertul și se temea că se va încurca...

Ana

A doua zi, la concert, fetița încercă să facă să pară că totul e bine și că nu are nicio problemă. Ana a lăsat emoțiile deoparte și a reușit să-l cânte pe Re Major la vioară.

Părinții ei au fost foarte bucuroși, fiindcă fetița reușise ceva dificil.

Acasă au sărbătorit și, de atunci, fetița nu a mai avut nicio problemă cu vioara.

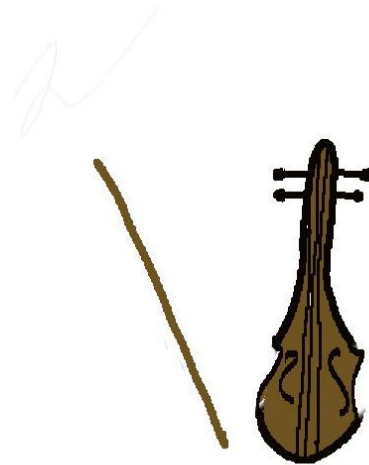
Povestea Soniei

A fost odată un băiețel pe nume Matei.

Lui îi plăcea foarte mult să cânte la chitară, dar, într-o bună zi, Matei trebui să meargă la ora de chitară, dar a încurcat sala și a intrat la ora de vioară.

Intrând pe ușă, își lăsă chitara jos și a uitat-o acolo. Și s-a apucat de ore de vioară, bineînțeles. Chitarei nu-i plăcea între viori, fiind doar ea singură diferită, dar nu avea ce face, așa că încercă să se adapteze.

O vioară începuse să nu mai cânte așa de bine și chitara, văzând cât era de supărată, încercă să o repare. Dar nu a reușit...pentru că este un singur fel prin care o vioară tristă poate să se înveselească și, dacă este stricată, să se repare. Vioara, sfătuită de chitară, începu să cânte, cu speranța că se va vindeca.

Și chiar așa a fost: într-o dimineață, când chitara se trezi, văzu că vioara se vindecase.

De atunci, viorile nu se mai purtau urât cu chitara, pentru că învățaseră de la ea că doar cine este bun nu se răzbună pe cei răi.

Povestea lui Ștefan

Această poveste este despre niște note muzicale care se transformă în muzică.

Cum ar fi un om care se simte mai bucuros ca niciodată atunci când găsește o melodie și o pune pe note.

Mai poate fi povestea unei păsărele care a învățat să creeze o melodie și să o cânte dimineața la geamul unor copii.

Toate acestea pot aduce fericire în viața animalelor și în viața ta. Oamenii ar începe să nu mai fie necăjiți și supărați (pentru că ascultă muzică și acest lucru îi face să fie veseli). Toate lucrurile sunt bune, însă doar atâta timp cât aduci fericire oamenilor.

Crezi că poți inventa o melodie frumoasă pentru oamenii din jurul tău?

Povestea lui Raul

Într-o zi, o maimuță (de fapt, un maimuțel) a cumpărat o chitară și a încercat să cânte, dar nu a reușit.

El a văzut pe stradă niște fluturași pe care scria despre cursuri de chitară, s-a gândit să sune la acel număr și să meargă la cursuri de chitară.

El a sunat și s-a înscris (trebuia să plătească 5000 de euro pe lună!)

La primul curs, deja se descurca de minune! La al doilea curs, a învățat să cânte orice piesă muzicală! Iar la al treilea curs, a greșit și atât de tare s-a auzit încât a surzit un oraș întreg!

Poliția a început să-l caute și l-a găsit. Poliția l-a pus în închisoare, dar nimeni nu l-a putut opri din cântat la chitară. Pentru că se învățase să nu mai cânte atât de tare, a fost eliberat din închisoare.

Așa a ajuns maimuțoiul să fie chitarist.

Povestea lui Tudor

Era o zi de toamnă, una mai ciudată...

Jojo, o chitară de la un magazin vechi, stătea într-un colț. Era supărat, dar, în același timp, era doar trist. Motivul era că el, Jojo, era singura chitară (care se afla într-un magazin de viori și viorile nu doreau să cânte cu el).

Așa că, într-o zi, un băiat durduliu, cu obrajii rumeni, a întrebat dacă putea să ia el chitara, fiindcă nimeni nu o folosea. Bobi, băiatul, a întrebat-o pe chitară:

-Aș putea, te rog, să cânt cu tine?

-Ai vrea tu?

-Sigur!

Atunci, Bobi a ridicat chitara și a început să cânte.

Sunete plăcute au început să iasă, iar cântecul suna așa (mergi la pagina următoare și vei vedea!)

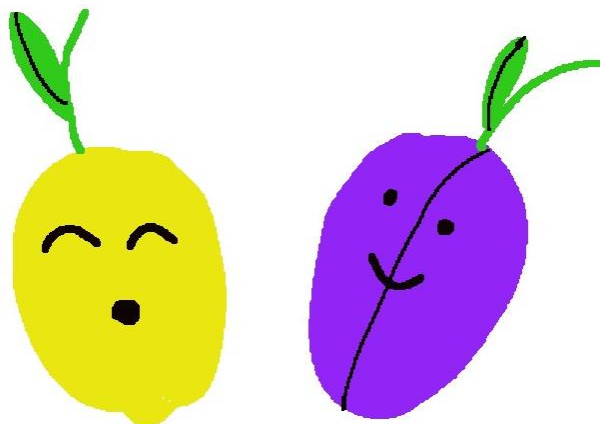
De atunci, Jojo și Bob au rămas buni prieteni, iar oriunde mergea Bobi, îl lua și pe Jojo.

The colour song

The sky is blue
The lemon is yellow,
Blue and yellow make green,
The frog is green, oh, so green!

The heart is red,
The lemon is yellow,
Red and yellow make orange,
The sun is orange, oh, so orange!

The sky is blue,
The heart is red,
Blue and red make purple,
The plum is purple, oh, so purple!

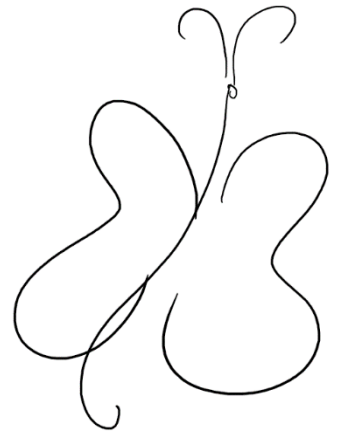
Dor de Dar

Ne dorim să umplem străzile, autobuzele, locurile de joacă de Dăruitori din Dor, frumoșii nebuni care neagă realitatea colțuroasă și trăiesc într-un loc pe care l-au modelat atât de mult încât a devenit blând și bun. Cum au reușit? Au așezat, peste zilele grele și amărăciunile întâlnite la tot pasul, ceva luminos, atât de luminos încât frizează transparența: un gând bun, o vorbă domoală, un covrig dăruit cuiva.

Aveți și voi Dor de Dar pentru o lume mai luminoasă, mai transparentă?

Povestiri
Transparente

Povestiri
Transparente

Povestiri
Transparente

